

Egy társközösségi összejövétel után II.-----2006.09.23.

2006.09.23. Az összejövétel után nagyon fontos lenne minden közösségi tagnak elgondolkozni azon, hogy valóban akarnak-e egy közösségé alakulni azok, akik a lelkükben nem mindig azt teszik amit kifelé mutatnak. A jelenség az nem más, mint képmutatás és így az ember nem tudja a másikról, hogy mit gondol, vagyis mi a véleménye arról, hogy most érdemes-e azt tovább erőltetni aminek a jövője megpecsételődött, azáltal, hogy nem lehet azt a feladatot reátok bízni, amit mi égi testvéreitek szerettünk volna veletek és általatok megcselekedni.

A megcselekedés az nem abból áll csupán, hogy elvégeztek valami munkát együtt, hanem abból, hogy minden formában a lelketek közös és nem csak fizikai szinten értendő ez, hanem a lelketek szorosán összekapcsolódik és együtt és egymásért élve élitek a további életeteket. Mi nagyon nagy reményeket láttunk ezekben a közösségekben az elmúlt időkben, amikor még az emberek nem kerültek felül azon a kérdésem, hogy ki is az, aki elindítja velük és bennük az Isteni kegyelem által a feladataikat. De ezek a gondolatok szertefoszlottak az emberi szívekben, mert mindenki nagyon hamar talált magának valamilyen támaszt vagy csak annak látszó embert, aki nem veszi el tőle azt a reményt, hogy ő a saját útját járja.

Gondolkodjatok el ezeken kedves földi testvéreim, hogy mikor tartottatok magatokban olyan lelkiismeretre utaló vizsgálatokat, amit nem a saját tükrötökben néztetek meg, hanem az Isteni szeretet által mutatott igazság tükrében szemléltetek meg. Ez lenne a mérföldkő bennetek, ha igazán az Isteni utat akarjátok járni. Minden egyéb, amit elvégeztek magatokban abban a hitben, hogy most ti nagyon jó cselekedetet végeztetek el, az nem azt jelenti, hogy ezzel már nyitott ajtó vár benneteket az üdvözülés útján.

Mindenki csak arra képes a lelkében, ami őbenne a legjobb, de ne gondolja senki sem magáról azt, hogy neki már nincs semmi tennivalója ebben a földi világban. Mindenki addig marad ebben a földi világban, ameddig neki esélye és reménye van a kiutat megtalálni a saját maga állította útvesztőjében. Mindenkinek ad az Isten a földi feladataiban olyan lehetőségeket amelyben ha éber és figyel az Istenre, akkor felismeri benne a saját maga eltorzult viselkedését. Igaz ehhez a léleknek nagyon nagy belső felismerésre kell jutni ahhoz, hogy ezt meg tudja cselekedni, legyen hozzá ereje és kitartása.

Mindig csak azon múlik, hogy az embernek milyen a viszonya az Istennel, vagyis mennyire nyitott, mennyire tudja elfogadni azt a segítséget amit az Isten küld a számára különböző formákban. Ez lehet egy levél vagy álom, de még az Isteni belső hang is működhet, ha engedi az ember. Tudjátok jól, hogy soha nincs semmi sem véletlenül, minden az Isten irányítása az ami elvezet benneteket a további utatokon. Ne reménykedjen senki sem abban, hogy neki jobban fog az Isteni kegyelem segíteni, mert ő kiválasztott vagy bármi funkciót találhat ki magának, vagy a lelki vezetői által adott információk által, hogy neki kedvezményei vannak a földi életében. A kedvezmények azok nem mások, mint azok a nem mindennapi feladatok, amit minden ember megkap a földi élete során a feladataihoz.

Mint már mondtuk nektek, hogy a földi feladatok mindenkinek más és más és ehhez kapjátok a lehetőségeiteket is, hogy abban nyilvánítsátok ki azt a jót ami bennetek van.

Nem lehet egyetlen embernek sem más az élete a földön, csak az, amit ő a feladataiban lehozott, mint karmikus adósságait. Ebben kell mindenkinek a legjobbat kihozni magából, hogy az amit egykor elrontott, azt most feladatként kapva ismét elébe tárul, hogy a szeretetben növekedve azt letudja küzdeni önmagában. Ehhez adja az Isten a lehetőségeket olyan formában, hogy azok a lehetőségek tárulnak ismét elébetek, amelyekről már régen lemondottatok, vagyis elfelejtettetek.

Ez mindazért van így, hogy a lélek fejlődni tudjon. A fejlődés az nem abból áll, hogy mindent bevesz az ember válogatás nélkül, hanem a léleknek annak a képességének kell kifejlődnie, hogy felismerje azt, amit az ő feladatához fel tud használni abból a tanításból amit kívülről hallott. Ehhez adja az Isten az embernek azt a képességet, amellyel felismerheti, hogy számára mi a jó és mi a rossz. Vagyis a rossz az nem rossz, hanem az nem az ő feladatához szabott minta. Ehhez szükséges még a józan ész használata is, amivel az Isten felruházta az embert, mielőtt útjára indította a földi életének megélésére.

Testvéreim legyetek nagyon éberek, mert a földi életetek során nagyon sok csapdába beletudtok sétálni anélkül, hogy azt felismernétek, mert azt kívülről egyáltalán nem ismeritek fel, mert szinte azonos a ti hitetek által felállított mintával. Ezért nagyon sűrűn gondolkodjatok, elmélkedjétek el arról, hogy amit csináltok, ahogyan élitek az életeteket, azt az Isten is ugyan olyan jónak ítéli-e meg mint ti? Bizony, bizony nagyon sokszor egyáltalán nem megegyező az amit ti megítéltek magatokról. Ehhez mindenkinek el kell jutnia egyszer, hogy megítélje önmagát, úgy ahogyan azt az Isten elvárja a földi életre küldött lélektől. Ennek az a buktatója a ti földi életetekben, hogy nem néztek magatokba és nem veszitek észre elvakultságotok következtében a saját hibáitokat sem.

Bezzeg a másik emberben rögtön észreveszitek a legkisebb eltérést is, mert az nem fáj a saját lelketeknek, hogy ha azzal foglalkoztok. A saját hibáitok kijavítása az bizony nagy fájdalommal jár, ha igazán komolyan veszitek azt. Nem kell senkinek sem mást tennie, mint hinni az Isten megbocsátó kegyelmében, hogy kitudja az ember javítani azt amit elrontott és a lelke legmélyén pedig reménykedjen az örök boldogságban.